albă

ca floarea de crin

Petre I. Predescu

colecția lirik
editura Karuna

Încep dragoste curată
Albă ca floarea de crin,
Pe care zeii o deşartă
Peste-al vieţii lor destin.

editura Karuna
ISBN 978-606-586-334-7

Albă ca floarea de crin
De Petre I. Predescu
Consilier editorial: *dr. Mariana Irimia*
Tehnoredactare: *Petre I. Predescu*
Coperta I-IV: *dr. Mariana Irimia*
Corectura: *prof. Ionela Lostun Burlacu*
Grafica generala: *Emese Kondra*

Copyright © 2016 Albă ca floarea de crin /Petre I. Predescu

Pentru prezenta ediţie, autorul utilizează forme lexicale,

Expresii şi declinări neconforme normelor DEX şi DOOM,

Considerându-le licenţe poetice.

Editura Karuna
Tel. 0760/607889, 0744/526707
E-mail: editurakarunaclujæyahoo. corn
Tel./Fax. 0364/133009
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Predescu, Petre I.
Albă ca floarea de crin / *Petre I. Predescu*. — Cluj-Napoca
Karuna, 2016
ISBN 078-606-586-334-7

Viaţa

Viaţa-i râul care curge,
Din izvor până la mare,
Uneori pe văi adânce,
Dar şi pe câmpii domoale.
Unii cred că-n astă lume,
Tot ce-i bun, e pentru ei.
Calcă mai presus de lege,
Se cred aştri, se cred zei.
Tot ce-au strâns aici cu japca:
Bani, aurării, palate,

Cred că-i apară când toaca,
Pentru toţi şi toate bate.
Dar când ceasul sorţii sună,
Avuţia nu te scapă.
Şi c-o lumânare-n mână,
Pleci sărac spre a ta groapă.
De eşti crai, ori sfânt abate,
Sau ai aur de şeic,
Pe pământ le Iaşi pe toate
Şi pleci ca un biet calic.
Lângă sicriu toţi se strâng,
Îmbracă haină cernită.
Unii amarnic te plâng.
Şi dup-o lună te uită...
Viaţa-i umbra unui nor,
O iluzie, un vis,
Treci prin lume călător,
Cu ce ai în frunte scris.
Dar, când visul iute trece
Şi când scrisul ţi se gată,
Stă gravat pe piatra rece.
Nu mai e. A fost odată.
10 martie 2009
Ai intrat in viaţa
Tu mi-ai intrat în viaţă într-o seară,
Când spre apus foc roşu se-nălţa,
Năluci de raze-n ceruri se-nfioară,
Lumina ce-n amurg se contopea.
Din neţărmurire ş-al vremii hazard,
Ca un înger alb mi-ai ieşit în cale,
Cu săgeţi divine-n ochii-ţi de smarald,
Pe loc m-a cuprins caldă-nfrigurare.
Fermecat şi dus, cu tâmplele-ncinse,
Mă trezesc spre tine, cu pas legănat.
Talia-ţi mlădie, cu braţele-ntinse,
O-nfăşor ca-n vise, dar adevărat.
Te cuprind în braţe, sfâşiat de dor,
În sărut fierbinte, strâns la piept te ţin,

Inima în piepturi freamătă uşor,
De iubirea pură, ca floarea de crin.
Cât o fi durat, numai cerul ştie,
Beţia suavă strecurată lin,
Ce făcea o clipă cât o veşnicie,
Pierdută-n noianul asprului destin.
Azi şi totdeauna, voi purta mereu,
Zbuciumul în suflet, ca apa-n şipot,
Dulcea plăsmuire a chipului tău,
Ca pe o icoană, ce s-o uit nu pot.
25 decembrie 2010
Pierit de dor
Plin cu flori de sânziene,
Tăpşanul e smălţuit.
De lumină şi miresme
Teiul pare învelit.
Mai în jos luceşte iazul
Mai în sus, codrul înalt.
Un izvor ş-a rupt zăgazul
De sub stânca de bazalt.
Parcă lacul şi izvorul
Se-mpreună susurând,
Iar pădurea cu ponorul
Se mângâie murmurând.
Când dorul îmi seacă pieptul,
Toate acestea-s în zadar.
Stau ş-aştept precum poetul
Peste al timpului hotar.
Iat-o! La colţ de poiană
În conduri-i lucitori,
Cu sprinţar mers de diană,
Cu ochi verzi strălucitori.
Rochia-i din mătăsuri lunge.
Părul aur vălurit,
Peste şolduri îi ajunge.
Faţa-i dor nestăvilit.
Mă cuprinde, mă sărută.
Mă îmbată de amor;

Lângă izvorul ce cântă,
Şi-n mireasma florilor.
Stau lângă ea pierit de dor,
Şoptesc abia auzit.
Mă rog fierbinte să nu mor,
Să iubesc, să fiu iubit.
Martie 2009
Vestitul Zburător
Sub luna tainicelor seri,
Cu ploaie argintată
Ş-a stelelor reci mângâieri
Pe bolta-ndepărtată,
Străluce-n noapte un castel
Cu tumurile-nalte,
Cu bolta sprijinită-n el,
Pe ziduri crenelate.
Aici vieţuieşte o fată,
Fiica unui crai vestit,
Cu speranţa s-o despartă
De-acel Zburător vestit.
Ce adia parcă din cer,
Ca viersul unui cântec,
Din al neantului mister,
Pe aripi de descântec.
Îl visa noapte de noapte,
Cu păr lung, înalt, frumos,
Faţa albă ca de lapte,
Chip de înger maiestuos.
Când în iatac intra uşor,
Ea îl chema la sine.
— Aici, aici sunt, Zburător!
Trăiesc doar pentru tine.
Nici în tărâmul luminos
De unde el venea,
Nu era suflet mai voios
C-al ei când îl simţea.
O cuprinde, o strânge-n braţă,
Peste ea s-aşază lin,

Cu sărutări o răsfaţă,
Încep dansul cel divin.
Se mişcă-n jos, se mişcă-n sus,
Cu sânii-ncinşi ca focul.
Un dor nebun, ce stase ascuns,
Îi mistuie mijlocul.
Dar totul se petrece-n vis
Ş-un vis îi era viaţa,
Cu îngerul venit de sus,
Ce-i aducea dulceaţa.
Popii au-nălţat rugare,
Babele au descântat,
Astfel, noaptea următoare,
Ba de s-a mai arătat.
Nici noaptea-doua n-a venit.
Vuiet nu se aude.
Nici flăcări nu se mai aprind
Pe cerul cu reci unde.
Într-a treia dimineaţă
Domniţa se trezeşte,
Învelită-n cutezanţă
Pe loc se hotărăşte.
La ce să mai zăbovească,
În castelul de sub nor?
Va trebui să-l găsească
Pe suavul Zburător.
Va căuta-n lumea toată;
Ape, munţi, în de-amănunt,
Prin pădurea neumblată
Şi-n adâncuri de pământ.
Nimeni din castel n-o vede,
Tiptil se-ndepărtează,
Pe după dealuri se pierde,
Cu luare-amintea trează.
Pe când mergea cu gândul dus,
Pe-o coamă-mpădurită,
Cu dor în sufletu-i răpus
Şi inima topită.

Aude cornul răsunând
Şi-o căprioară vede,
Ca o nălucă alergând,
Ce prin desiş se pierde.
Vine apoi o mare larmă,
Vânători, ce ies din crâng,
Strigătele lor destramă,
Tihna codrului adânc.
Toţi voinici, cu arma-n mână,
Se strâng roată-n jurul ei,
Ţinând caii greu în strună,
Sforăind ca nişte zmei.
Printre ei este-mpăratul,
Chipeş, rumen la obraz,
Să-i semene, nu e altul,
De voinic şi de viteaz.
Tânăru-mpărat o-ntreabă:
— Ce vrei, minunăţie,
De te plimbi fără de treabă,
P-a mea împărăţie?
Fata blând le povesteşte
Că-i domniţa din castel.
Nici cu gândul nu-ndrăzneşte,
Ca să-l tulbure-n vreun fel.
Nu demult, drag îi picase,
Un înger, un Zburător,
Care viaţa-i alintase,
Dar o lăsase cu dor.
Că de-aproape o săptămână,
Ce părea pe veci sortit,
Noaptea-n scânteieri de lună,
La castel n-a mai venit.
Aprigă este chemarea,
Zdrobitor e drumul lung,
Dar mai grea e aşteptarea,
Ce o arde ca un rug.
Părul ei coboară-n valuri,
Aur fin strălucitor,

Sânii două mici talazuri,
Ochi ca cerul fără nori.
Se uită unul la altul
Amândoi se înroşesc.
Poate aşa a vrut înaltul,
Că pe loc se-ndrăgostesc.
— Măria-Ta-mpăratul meu!
Te slujesc fără-nconjur,
Dar fata asta are zmeu,
Ştiu cu toţii prin-prejur.
C-au văzut pe cer o pară,
Ca un şarpe uniform,
Ce la castel se coboară
Şi-n iatac intră pe horn.
Acolo fata-l aşteaptă
Se cuprind de subţiori,
Se mângâie, se sărută
Şi se iubesc, până-n zori.
E zburător, e balaur,
Nu e om, nu e nici zmeu,
Chiar de are solzi de aur?
Ştie bunul Dumnezeu.
— Voi sunteţi sfetnicii mei buni
Şi ştiţi poveşti uitate,
Ce ne-au rămas de la străbuni,
Dar neadevărate.
Aşa este Zburătorul,
Ce poeţii l-au cântat,
C-aduce la fete dorul,
Chiar la cele de-mpărat.
E doar jocu-nchipuirii,
Fetelor la început
Un fior al amăgirii,
Într-un dor necunoscut.
Se distinge tremurare,
În voce şi-n gândire
Şi un val de încântare,
În suflet şi-n privire.

Lasă capul cu smerire,
Se coboară de pe cal,
Spre aleasa plăsmuire,
A poienii de pe deal.
— Prea-frumoasa mea, domniţă,
Te întreb cu drag, de vrei,
Să-mi fii-n casă luminiţă,
Măicuţa pruncilor mei?
Ea zice da! Ş-apoi nimic,
Nu s-a-mpotrivit deloc,
L-aşa mândreţe de voinic,
Parcă-i stă inima-n loc.
Vorba lui e mângâiere,
Fecior frumos ca un fag,
Domniţa simte că piere,
De iubire ş-al lui drag.
În curând cu toţii pleacă,
Cu domniţa sus în şa,
Către curtea-mpărătească,
Unde va fi casa sa.
Să se-alăture la nuntă,
Vine şi vestitul crai,
Însoţit de lume multă,
Cu daruri şi cu alai.
S-aibă fata măritată,
Nu să creadă-n zburători,
Pururea tot supărată,
Purtând capul printre nori.
Ş-au încins aleasă nuntă,
Cum nu s-a mai pomenit,
Toţi cu bucurie multă,
Zile-n şir au petrecut.
A treia zi către seară,
Când toţi s-au împrăştiat,
Mirii se îmbrăţişară,
Şi-n dormitor au intrat.
Încep dragoste curată,
Albă ca floarea de crin,

Pe care zeii o deşartă,
Peste-al vieţii lor destin.
Se iubesc cu frenezie,
Într-un delir de şoapte,
Ca o dulce nebunie,
La ceas târziu din noapte.
O plăcere-ameţitoare,
Îi cuprinde cu avânt
Se-ntreabă cu-nfrigurare,
De-s în cer sau pe pământ?
După acel extaz suprem,
Acum tot firesc le pare.
Dragostea-i dulce blestem
Ş-acea clipă trecătoare.
Se desprind din lănţuire,
Oftează ş-apoi adorm.
Se cufundă cu grăbire,
Într-un greu si dulce somn.
Fata doarme liniştită,
Ca pe icoană sfinţii.
Faţa-i zâmbeşte vrăjită,
Văzând cu ochii minţii.
Lângă patul său îl vede,
Privind-o iscoditor,
Parcă nici nu-i vine a crede,
Pe falnicul Zburător.
Dar inima nu-i mai saltă,
Nu-l mai cheamă lângă ea,
Cum făcuse altădată,
Când de pat s-apropia.
— Am crezut vorbe deşarte.
Zice el c-un lung oftat.
— însă eşti ca celelalte,
Nicio zi fără bărbat.
Acum plec la alte fete,
Să le trezesc iubirea
Cele ce vor vrea să-nveţe,
Afla-vor fericirea.

Şi s-a dus frumosul înger,
Unde răsare luna.
A lăsat pe cer un fulger
S-a dus pe totdeauna.
Decembrie 2014
Iarna în pădure
Azi, fulgii cădeau din cer,
Mai spre seară, s-au oprit,
S-a lăsat un aprig ger,
Omătul s-a troienit.
Din sat până Ia pădure,
Câmpul este alb ca varul,
Tremură crengile sure,
Vântul îşi porneşte carul.
Cerul s-a înseninat,
Luna-i agăţată-n boltă,
Norii cu toţi au plecat,
Stelele reci stau escortă.
Şi-n acest pustiu de lume,
Stau în sanie cu tata,
Plină până sus cu lemne,
Lângă noi, puşca stă gata.
Că din crânguri şi din lunci,
Vântul ne-a duce cu sârg,
Vaiet ş-urlete prelungi,
Parcă-i lume de la târg.
Tata zice, să n-am frică
Şi-mi dă hăţurile mie.
Dar, inima mea e mică,
Cât un ac de gămălie.
Strâng frâiele tare-n mână.
Caii drumu-l cunosc bine,
Nu le pasă cine-i mână
Şi cine de hăţ îi ţine.
Când vede lupii o ceată,
Stând la pândă de atac,
La ochi puşca tata saltă
Şi răsună-n noapte. Pac!!

Lupii toţi ca la comandă,
Întorc spatele la noi
Şi ne-aruncă-n ochi zăpadă,
Cu labele dinapoi.
Apoi alte focuri trase,
Curmă iar liniştea nopţii.
Fiarele cu frica-n oase,
Aleargă din calea morţii.
Cuprinşi de al morţii fior,
Doi din lupi, pică pe spate.
Ceilalţi fug în lumea lor,
Prin păduri cât mai departe.
În ăst timp, cei patru cai,
Se întrec cu vântu-n fugă.
Sania parcă-i un pai
Şi zboară, ca o năucă.
Clipele îmi par minute,
Lungi cât zilele de post,
Vrând s-ajungem cât mai iute,
Acasă la adăpost.
Tata lângă el mă ţine,
Strâns la pieptu-i ca un scut.
— Fii fără teamă, copile!
Că tot răul a trecut.
Acasă caii-i dezleagă,
Îi şterge cu cârpe moi
Şi pe rând în grajd îi bagă,
La ieslele cu trifoi.
Intru în casă la mama
Ş-o privesc înfrigurat.
Vocea mi-a răpit-o teama,
Dar e bine, c-am scăpat.
Aprilie 2009
Prunul
La noi, acasă-n livadă,
Prunul cel mare a-nflorit.
Crengile s-au înfrunzit
Ş-acum este plin de roade.

Către toamnă se vor coace,
Prune dulci, moi, roşioare,
Le vom rândui la soare,
Aşezate-n poloboace.
La cazan când vor ajunge,
Pe o ţeavă subţirică,
Pruna se preface-n ţuică,
Licoare tare şi dulce.
Pe prun stă un cuc bălan.
Poate năzdrăvanul ştie,
Cum e gustul la răchie,
De tot cântă an de an.
Aprilie 2009
Primăvara
Ş-a revărsat lumina caldă soarele,
S-au dezgheţat susurând izvoarele,
De prin tainiţe s-a deşteptat şi vântul
Şi cu o suflare, a zvântat pământul.
Iarba-i crescută ca o perie deasă.
Florile sunt o privelişte aleasă.
Fluturii fâlfâie din aripile moi.
Mii de rândunele se-ntorc iar la noi.
La poala pădurii verde seculară,
Ai dori, să stai din zori până-n seară.
Păsările multe sar, cântâ voioase,
Altele alene fluier' somnoroase.
Mierle, turturele,cinteze şi-un graur,
Chiar privighetoarea cu ciocul de aur,
Inima fărâme, sufletul năuc,
Îţi lasă acest cor dirijat de cuc.
Stând întins pe iarbă, vrăjit ascultând,
Te întrebi cu drag şi uimire-n gând,
Când minuni asemeni n-au fost şi nu sunt,
Oare, nu acesta-i raiul pe pământ?
Ceapa
Zi de vară la amiaz,
Ne aflam băieţi o ceată,
Încercând cu mare haz,

S-ajutăm la scos de ceapă.
Ceapa-i un cuvânt banal,
Arhaic şi demodat.
S-o mănânci, nu e normal,
Când ai fete de pupat.
Nu suntem însă pe stradă
Şi părinţii sunt cu ele.
Nu n-i totuna să vadă,
Că ne ţinem doar de rele.
Unii scot ceapa din glie,
Alţii-ncarcă în coşărci
Şi o duc la magazie,
Cu maşini şi cu remorci.
Ne dăm cu toţii silinţa,
Ca lucrul să meargă bine.
Vrem să ne-arătăm putinţa,
Ca stupul plin cu albine.
Dar încet lenea apare
Şi pe toţi ne înconjoară.
Arşiţa e tot mai mare,
Sacii par pietre de moară.
Unul zice: -nu mai pot!
Şi apoi, cu voce-nceată,
— Haide-ţi să fugim la Olt!
Dă-o Dracului de ceapă!
Din ce în ce mai încinşi,
N-aşteptăm o altă rugă.
Ca de frica morţii-mpinşi,
O rupem cu toţi la fugă.
În zadar strigau părinţii,
Arătând coada de sapă.
Vedem doar cu ochii minţii,
Valul susurând de apă.
Trecem prin livezi şi vii,
Alergăm prin grâul copt,
Printre sălcii plângării,
Prin zăvoi până la Olt.
Aici cu toţii se dezbracă

Şi se-aruncă-n apa mare,
Arşiţa s-o domolească,
În vadul plin de răcoare.
Unii ies din nou pe mal
Şi strigând îşi iau avântul.
Se prăbuşesc peste val,
De se tremură pământul.
Se stropesc, înoată, strigă,
Plutesc lin către afund,
Dovada-i o pietricică,
Adusă chiar de pe prund.
Răsună-ntregul zăvoi,
Ca prinos al bucuriei,
Acest dulce tărăboi,
Farmecul copilăriei.
Bucuria însă-i scurtă,
Fiindcă unul dintre noi,
Cu atenţie se uită
Şi ce vede în zăvoi?
Patru taţi veneau pe luncă,
Printre sălcii şi arini,
Să ne-ntoarcă iar la muncă,
Cu nuiele lungi în mâini.
Am ieşit iute pe mal,
Am luat hainele-n mâini
Şi-am zbughit-o către deal,
Printre tufele cu spini.
Unii au primit pe spate,
Doua bâte, eu doar una,
Dar tata a dat cu sete,
De parcă o simt ş-acuma.
Am ajuns din nou la ceapă.
Satu-ntreg moare de râs.
Noi punem mâna pe sapă.
Şi nu mai zicem nici pâs.
14 ianuarie 2010
Cât te-am iubit
— *romanţă*-Mi-ai dat acel sărut şăgalnic,

Cu dor fierbinte neumbrit.
Tot sufletu-mi vibra năvalnic.
Cât te-am iubit, cât te-an iubit!
Ochi de smarald, dulcile şoapte,
Adânc în piept s-au răsădit,
În tainiţe de mult uitate.
Cât te-am iubit, cât te-am iubit!
La pieptu-mi te strângeam mereu,
Beat de amor, de dor pierit,
Plutind pe aripi de alizeu.
Cât te-am iubit, cât te-am iubit!
Dar a venit şi ziua-n care,
Înlăcrimaţi ne-am despărţit
Şi ne-ntrebam muţi de uimire,
Cât ne-am iubit, cât ne-am iubit?
De lipsa ta îndelungată,
Nu pot fi cel învinuit.
Nici n-am să-ncerc o judecată.
Spun doar atât, n-am fost iubit.
Sosi-va poate acea clipă,
Când vei veni cu mers spăşit,
Voi fi la braţ cu altă junǎ,
Vei suspina, cât am greşit.
3 octombrie 2009
Întrebare
— Ura! şi ole! ole!
Strigă tinerii din stradă,
— Ceauşescu nu mai e!
Zeci de mii ca la paradă.
Nalţă steaguri găurite,
Deşi tiranul plecase.
Stau cu piepturi dezgolite,
În faţa gloanţelor trase.
Zboară gloanţele aiurea,
Trase nu se ştie de-unde.
Tăind cum taie securea,
Din păduri vlăstare crude.
Trupurile lor plăpânde,

Stau pavază la palat.
Ca veniţi de te miri unde,
Unii-mpart puterea-n stat.
Prin săli şi prin coridoare,
Ţes guverne şi desfac.
Iar afară-n strada mare,
Cei loviţi de gloanţe tac.
Primeau moartea fără frică.
Cu zâmbet, cum făceau dacii,
Ca lisus în ieslea mică,
Închinându-i-se magii.
După ani grei douăzeci,
De bine n-avem habar.
Te-ntrebi, cei căzuţi pe veci,
Ş-au dat viaţa în zadar?
Întrebarea-i oportună.
Astăzi, când toţi potentaţii,
Ţin puterea strâns în mână,
Pentru ei, nu pentru alţii.
Alţii-nseamnă truditorii,
Larga masă, oprimata,
Toţi cu venituri minorii,
Trăind de pe o zi pe alta.
Cei bogaţi pe la răcoare,
Petrec vara călduroasă.
La marea scăldată-n soare,
Când e iama mai geroasă.
Ce nu ştiu însă bogăţii?
C-aici totu-i efemer.
Şi-n groapă-i vor pune alţii,
Milionar sau şomer.
Sau de ştiu, de ce se ceartă?
Cât este ziua de lungă?
Par stropiţi cu apă fiartă,
Dar cu gândul tot la pungă.
Observând deosebirea,
Dintre sărac şi bogat,
Îţi exprimi nedumerirea,

Pentru sângele vărsat.
Vodă Vlad
Lângă dealurile-nalte, la poală de codru verde,
La Târgovişte-n cetate, o masă-ntinsă se vede.
Este-o masă boierească, muzicanţii-ngână-o odă,
Cu veşminte-n fir de aur, in frunte şade Vlad Vodă.
Jilţu-i din cele crăieşti, poleit cu pietre scumpe,
Buzduganul e alături, iar coroana-i stă pe frunte.
Ospătează cu boierii, închinând cupele pline,
Gândind că nimeni nu ştie, ce aduce ziua de mâine.
De ce n-ar fi bucuroşi şi cu inima uşoară?
Când grânele au fost bune şi e linişte în ţară.
Frica ţepei ş-a cruzimii cu care îi pedepsea,
I-a făcut pe toţii tâlharii, să se apuce de-altceva.
De lăsai o pungă plină pe cărare sau la han,
O găseai după trei zile, fără lipsa vreunui ban.
Unul de ar fi cutezat, să dosească punga ta,
Venea gâdea cu satârul şi pe loc capu-i zbura.
Leneşii şi toţi nebunii erau comparaţi cu hoţii.
Vodă i-a chemat la Curte şi când au venit cu toţii,
Le-a dat mâncăruri alese, le-a dat vinuri rubinii,
Mai apoi a aprins casa, ş-au ars cu toţii de vii.
Acum gândurile sale sunt din cele mai pestriţe.
Parcă-i născut din revoltă, vede numai răzmeriţe.
Vede vânt si nouri negri, ce plutesc de dinafară,
Aducători de furtună peste draga lui de ţară.
Iată! Semiluna suie către sud la apogeu.
Mahomed Cuceritorul stă pe tronu-i ca un zeu.
După ce supuse sârbii, pe bulgari si bizantini,
Stă acum lângă Danubiu, să treacă şi la români.
Pofta vrea să ş-o aline, că sultanul are un vis,
Oştile sale s-ajungă la Roma şi la Paris.
Pentru asta roagă cerul, pe Profet şi pe Alah,
Cu toţii să-i fie alături slăvitului padişah.
Pân-atunci însă vitejii, de valahii îi strică planul..
Stau în cale cu-ndârjire, retezându-i mult elanul.
De-i atacă pe valahi, conduşi de temutul Vlad,
Va lupta şi cu natura,: ape, munţi, codri de brad.

Că de când e lumea lume, ştiu cu toţii pân-la unul,
La vremuri de grea răstrişte, codru-i frate cu Românul.
Mai întâi sultanu-ncearcă printr-un dibaci meşteşug,
Pe Vlad-Vodă să-l ia prins şi să-l ardă apoi pe rug.
Peste fluviu e trimis Hamza-Paşa din Rusciuc.
Vrerea de-a-i-o-ndeplinii, folosind un vicleşug.
Acum când Vodă petrece, cu boieri la masă stând,
Lată vine-un sol turcesc, cu steag verde fluturând.
Când la Vodă-n faţă ajunge, solul face o plecăciune.
Ridicându-şi apoi faţa, vede ochi-i de cărbune.
Ş-acea luminiţă cruntă, încât simte-o slăbiciune,
Că la cin-se uită Vodă, i-ngheaţă sângele-n vine.
— Ce vrei şi ce vânt te-aduce? De-ai venit până la Mine?
— Hamza-Paşa, din Rusciuc, te aşteaptă la Giurgiu Mâine.
De vei vrea, să vii Mărite, drumul nu-mi fie-n zadar.
Cu tine, vrea să tocmească, nişte treburi de hotar.
— Nu-nţeleg, ce-atâta grabă? Zice Vodă-ngândurat.
Mâine voi pleca la Giurgiu, nu vreau să fiu aşteptat.

II

Până-n ziuă Vodă-i gata cu zece oşteni călări,
Înarmaţi cu săbii late, să-i fie apărători.
Decuseară Vodă-Vlad presimţind că nu-i a bine,
Îşi chemase doi boieri, pe Mihnea şi pe Genune.
Erau cei mai credincioşi, din boierii ce-i avea
Şi dorea să-i aibă alături, dac-ar fi ce bănuia.
Să-şi ia cu ei o oştire de viteji, vreo patru sute
Şi să fie tot pe aproape, pe drumeaguri îndesite.
Cailor să lege cârpe, la copite, să nu sune,
Nimeni să nu afle taina, că oştirea e cu sine.
Acum când ceata porneşte, către Dunărea bătrână,
Soarele se-nalţă-ncet, printre câţiva nori de lână.
În văzduh plutesc miresme, din vii, livezi şi fâneţe,
Ce cuprind întreaga ceată, ca un vis de tinereţe.
Vodă priveşte oştenii călărind în jurul lui,
Dar mai des ş-aruncă ochii pe de-a lungul drumului.

Deodată se opreşte şi le arată-n depărtare,
Un corp de oştire turcă venea-n trap pe drumul Mare.
Un alt pâlc de ieniceri din crânguri le iese-n spate.
Voievodu-i prins în cursă şi să scape nu mai poate.
Văzând că-i la ananghie, călăreţi având o mână,
Scoate cornul din oblânc şi codrul adânc răsună.
Sunet lung de bătălie zboară pe aripi de vânt
Şi-ntr-o clipă apar românii răsăriţi ca din pământ,
Încep lupta furioşi şi lovesc cu mare spor.
Cad păgânii ca şi grâul, seceraţi de spada lor.
Vodă cu cei zece ai săi bat năpraznic spate-n spate.
Fac cărare-n jurul lor, răspândind fiori de moarte.
Mihnea loveşte din jos, iar Genune pe din sus,
Vai ş-amar de toţi aceia, care-n faţă le-au ajuns.
Când văd că românii-s multi şi sorţii fără folos,
Turcii încetează lupta şi-aruncă armele jos.
Toţi sunt prinşi, legaţi cu funii, Hamza-Paşa, cei de o Teapă, 1
Măria-Sa porunceşte, toţi să fie traşi în ţeapă.
Ţepele sunt puse-n deal, aşezate-n fel anume,
Mai scurte, sau mai înalte, după rang şi după nume.
De vor cuteza şi alţii s-aducă foc şi război,
Să fie cu luare aminte să n-ajungă sus ca ei.
Şi de-atunci Viteazul Domn se numeşte Vodă Ţepeş.
Dracula i-au zis doar saşii, din Braşov, Bistriţa, Sebeş.
10 februarie 2010

Căţelul şi pisica

Într-o curte un căţel
Stă culcat lâng-o pisică.
Nici nu-i pasă că de el,
Râd copiii, de se strică.
Cum să nu râzi? Când Codiţă,
Năzdrăvanul căţeluş,
Stă alăturea c-o mâţă,
Parcă-i un ghemuţ de pluş.
Dar, deodată, sar la fugă.

Se pândesc, îşi dau târcoale,
Cât este ziua de lungă,
Fac tumbe prin iarba moale.
Când Codiţă-ntrece gluma
Şi Ghemuţ prinde a se teme,
Dă cu gheara ca şi palma
Şi se suie sus pe lemne.
Căţelul schiaun-oleacă
Privind sus către pisică.
S-ar sui, dar cum să facă?
De-ar fi grămada mai mică!
N-are decât să aştepte,
Lângă stivă cu răbdare,
Până ce ea hotărăşte,
Într-un târziu să coboare.
Încep iar hârjoana-n iarbă
Şi de n-aş avea un zor,
Aş sta-n curte ziua-ntreagă,
Să privesc la joaca lor.
8 ianuarie 2010
Femeia
De când s-a zămislit femeia,
În vremuri de demult uitate,
A apărut şi epopeea,
Urii şi iubirii noastre.
Femeia-i chip de îngeraş,
Venită din făclii de stele,
Cu fâlfâiri de fluturaş,
A rochiei cu ademenele.
Ea ne-mpresoară în iubire,
Ne ocroteşte ne-ncetat,
Atât la rău cât şi la bine,
Te simţi plăpând şi alintat.
Apar însă şi clipe când,
Făr-a avea motiv anume,
Pe-ascuns o zăreşti plângând,
N-o poţi mângâia c-o lume.
Că are un necaz al ei,

Sau tu ai supărat-o aseară,
Când te-ai întors pe cinci alei,
Rostind cuvintele-ntr-o doară.
Dac-o împaci cu-n sărutat
Şi i-auzi râsul cristalin,
Parcă toţi norii au plecat
Şi-n casă totul e senin.
Azi fiind o zi anume,
Să le-nchinăm doar bucurii,
Celor mai dragi de pe lume,
Fiice, mame şi soţii.
8 martie 2010
Extaz
Când enigmatica-nserare,
Îşi lasă vălul de-ntuneric
Sub broderiile stelare
Şi luna luminând feeric
Să ne-ntâlnim lângă izvoare,
Ademeniţi de dulci porniri,
Îmbrăţişaţi sub pomii-n floare,
Ce ne mângâie-n poleiri.
Lăsa-ne-vom purtaţi de mreajă,
A visului de zei sortijt,
Să nu ne mai trezim din vrajă,
Decât ajunşi la infinit.
Să ne-mpletim cu drag iubirea,
Cu dulcile clipiri de astre,
Ce s-a-nfrăţii cu nemurirea
Şi va pluti spre zări albastre.
1 martie 2010
Truditorul
Pe a ta glie ai muncit din greu
Şi n-ai lăsat o clipă să se vadă,
C-ai fi un om lipsit de Dumnezeu,
Ce s-ar purta cu ură, sau cu sfadă.
Căciula ţi-ai purtat-o cu mândrie,
În faţă la crâşmar şi la-mpărat,
Nu ţi-a păsat de spadă şi urgie,

Înainte ai privit neînfricat.
Un foc de s-a ivit pe deal ca semn,
Iar tulnicul suna tărăgănat,
Ai luat o armă cu miner de lemn
Şi cu alţi voinici la oaste ai plecat.
Când la revenire, slab şi plin de răni,
Ce să faci mai iute, să mergi pe ogor?
Pe hotarul care-i plin de buruieni?
Ori nevasta dragă s-o săruţi cu dor?
Făcea-le-vei, că toate-s de făcut,
Dar niciodată nu vei da uitării,
În lumea asta cine te a născut,
Ca vulturul să zbori în largul zării.
25 martie 2010
Odor
Era cândva un împărat,
Ce bunul Dumnezeu i-a dat
Palate, aur, bogăţii,
Pământ cât şase-mpărăţii,
Dar ce folos, n-avea copii,
Atât şi ce păcat.
Întunecat umbla mereu.
Toţi pricepeau suspinu-i greu.
Dar, cum să-i sară-n ajutor?
De-ai potoli nestinsul dor,
Să aibă-n urmă-i un fecior,
Putea doar Dumnezeu.
A chemat: vraci şi vrăjitori,
Pe cei în stele cititori,
Să cerceteze-n amănunt,
De toate câte-s pe pământ,
În stele, ape şi pe vânt
De-or fi moştenitori.
Dar vestea tristă ce-a aflat,
Mai tare l-a înnegurat.
Că magii i-au vestit ce-a fi,
În veci nu vor avea copii,
Să-i vadă alergând zglobii,

Slăvitul împărat.
A stat prelung şi s-a gândit.
Cu-mpărăteasa s-a-nvoit
Dacă pe drumuri vor găsi
Un fecioraş sărac de-a fi,
Să-l înfieze inimii,
Urmaşul lor sortit.
Şi într-o zi la asfinţit
Când Doamna-n uliţă-a ieşit,
Un fecioraş ea a aflat
Şi l-a dus sus la împărat,
Ca pe un prinţ l-au înbrăcat.
Cât s-au mai veselit!
Pe cap poartă o coroniţă,
Brâu-ncins cu săbiuţă,
Buclele de păr bălai
Unduiau pe mândru-i strai,
Chiar de-ai şti, nu bănuiai,
Că vine din uliţă.
Încălţări din piele scurte,
Straiele-n aur ţesute,
Faţa ca bujorul verii,
Ochi ca frunza primăverii,
Mlădios ca vântul serii,
Iubit pe nesimţite.
Cât îl iubeau, e greu de spus!
De-n lume vestea i s-a dus.
Odor cu toţi l-au botezat
Şi umbla slobod prin palat.
Bătrânul crai s-a luminat,
Că Domnul l-a adus.
La curte însă după ani
Bat cu sfială doi sărmani.
Doi părinţi ce laolaltă
Întrebând de lumea toată
Pruncul lor pierdut şi-l cată,
Flămânzi şi fără bani.
Bătrânul crai e-nmărmurit,

Cu sufletul de griji mocnit,
Putând să-l piardă pe Odor,
Pe preaiubitul său fecior,
Ce şi-l dorea de ajutor,
Urmaş îndreptăţit.
A stat în cumpănă o zi,
Gândind ce este şi va fi.
Odor trebuie s-aleagă,
Astăzi pentru viaţa-ntreagă.
Nu-i lucru de luat în şagă
Felul de-a trăi.
Sunt poftiţi în sala mare,
Unde prinţul stă-n picioare,
Craiul stă pe tronul ţării,
În faţa sa dregătorii,
Mai în spate toţi curtenii,
În grea aşteptare.
Cei doi sărmani sunt uluiţi
Şi către prinţ cată vrăjiţi.
S-au tras iute un pas-napoi,
Uitând de drum, de soare, ploi
Câte-nduraseră amândoi
De drag şi dor sleiţi.
Nu poate fi adevărat!
Ca acest prinţ înveşmântat
În aur şi numit Odor
Cu chip de zeu nemuritor
Să fie chiar feciorul lor?
Aici lângă-mpărat.?
În cumpănă stând nemişcaţi
Pe lespezi reci îngenunchiaţi
— Să fie el? Şi dacă nu-i?
A fost îndemnul nu ştiu cui,
Şi-acum mânia Craiului
Să fie alungaţi.
Pribeagul tată-n grai supus,
Cu chipul răvăşit de plâns,
Îşi-nalţă ochii către crai,

Culoarea frunzelor de mai,
— Mărite, fiul să ni-l dai!
Ce-a fost aici adus!
S-a rătăcit când era mic
Şi n-am ştiut de el nimic,
Până ce astăzi am aflat,
Că stă cu tine în palat
Şi-n locul tău va fi-mpărat,
Mândreţe de voinic.
Împăratul adânc gândeşte.
Nalţă sceptrul şi grăieşte.
— Ce vrei tu, nu e cu cale,
Odor stâlp al casei tale!
Este prinţ al ţării sale!
Tronu-l moşteneşte!
Chiar şi Odor c-un nod în gât,
Când le urează bun venit.
— Eu sunt micuţul vostru fiu.
Răsună glasul său zglobiu.
— Eram de-o şchioapă, dar mai ştiu
Trecutul amărât.
Acum ştiţi, dc bună seamă,
Crăiasa îmi este mamă.
Împăratul mi-este tată,
Voi sta cu ei viaţa toată,
Că m-au luat din drum odată,
Mi-au fost leac pe rană.
Cum să-i dau acum uitării?
Şi să plec în largul zării?
Mi-ar fi ruşine de mine,
De-aş plăti cu rău la bine,
Să rămână-n astă lume
Preţ nemângâierii.
Dar, de voiţi, puteţi rămâne
Voi alăturea de mine.
Pentru greaua mea domnie
Sfatul părintesc să-mi fie
Ca a soarelui făclie

În zile senine.
Veţi primi bani şi palate,
Ce n-aţi gândit că se poate.
Moşii-ntinse şi averi,
Fraţii mei vor fi boieri,
Fără griji, fără temeri,
Veţi avea de toate.
Prinţul lung i-mbrăţişează
Şi pe scaune i-aşează.
Apoi către crai şi lume,
Face adâncă plecăciune
Învelit de sfiiciune
Ca o blândă rază.
Împăratul către Sfat
Pe Odor l-a arătat.
Ia coroana-n mână, o ţine
Şi pe fruntea lui o pune.
Strigă-apoi către mulţime.
— Vivat noul împărat!...
19-22 aprilie
Vulpoiul
Ocolul de lângă moară
Plin e cu păsări de curte.
Găini, raţe ce nu zboară,
Curci şi-un cârd întreg de gâşte.
În tufişul din zăvoi
Lângă gardul de nuiele
Stă la pândă un vulpoi,
Privind lacom către ele.
Se socoate cum stă treaba,
Ce să facă, să-nvârtească
Pe una să pună laba,
Şi-n tufiş s-o ronţăiască.
Ca un şarpe se lungeşte.
Foamea cruntă-i dă târcoale.
Tot la păsări se gândeşte,
Dar să sară nu e cale.
Încearcă să se strecoare

Pe sub gardul dinspre vale.
Însă vede cu mirare,
Că dulău-i iese-n cale.
— Bine-ai venit, măi cumetre!
Vino, să te-mbrăţişez!
Zice dulăul cu pete
Iute ca un titirez.
Ia vulpoiul într-o labă
Şi-l înalţă sus în vânt.
Nimica nu-l mai întreabă
Şi dă cu el de pământ.
Bietul vulpoi năucit,
La un metru de zăvod,
A uitat de ce-a venit
Dar pricepe că-i prăpăd
Simte, parcă toate-i ard.
Uită foamea, uită masa,
O zbugheşte pe sub gard
Şi-o rupe la sănătoasa.
Bate-n aripi un cocoş
De pe vârful unui par.
— Cumetre, noi bucuroşi,
Te-aşteptăm şi mâineee, iaaar!..
18 mai 2010
Boul
În poiana din pădure cu aglice pardosită,
Are boul o poiată cu fân verde învelită.
S-aibă hrana pe aproape, când a fi să-i fie foame,
Că de câţiva ani e rege peste boii fără coame.
Unii boi şi-au rupt un corn, alţii chiar pe amândouă.
E un beteşug minor, chiar la modă-n lumea nouă.
Într-o zi vine la rege un bou decât toţi mai breaz.
Cu o jalbă-ntr-o ureche, c-a păţit mare necaz.
Că soţia doamna vacă, toată cireada vorbeşte,
De mult timp îi pune coarne, cu un taur se iubeşte.
Regele stă, se gândeşte în veşmântul stacojiu.
Pe reclamant îl priveşte şi-i răspunde-ntr-un târziu.
— Frate, eşti un bou bătrân, nu mai eşti înflăcărat.

Ai fost şi tu cândva taur şi-ai ajuns un biet blazat.
Acum nu mai fi gelos, boule ciut şi nătâng.
De-ţi vor creşte alte coame, le vei folosi la jug.
Morala
Când nevasta sare calul
Şi-ai dori o reclamare,
Ia ca martor tribunalul,
Nu pe boul cel mai mare.
25 mai 2010
Iubire
Când ai plecat spre zări străine,
Ca o cometă lucitoare,
Gânditu-te-ai cumva la mine?
La ce lăsai în urmă-ţi oare?
Dorul curat ca rouă pură
A dimineţilor de mai,
Când se ridică ceaţa sură
Din cupa florilor pe plai.
Amurgurile liniştite,
Ce surâzând le petreceam,
Vorbele dulci spuse-n şoptite,
Spre infinit când te chemam.
Buzele-ţi ca roşul trandafir,
Sorbite-n dulcea frenezie,
Adânciţi într-un etern delir,
Părând a ţine-o veşnicie.
Dar totul a trecut ca fumul,
Ca visul umbrelor năluce,
A frunzelor ce cu duiumul,
Îngălbenite se vor duce.
Clepsidra fuge-n nisipire.
Oare mâine cine va mai şti?
C-a fost odată o iubire,
Zeiască între doi copii.
29 iunie 2010, Sf. Petru
Toamna
Cu zile călduţe şi scurte
Începe zeiţa cea bună.

Să-şi scuture pletele ude,
Iar noaptea suflare de brumă.
Obol al sufletului ales,
Ne-mbie cu roadele coapte,
Prin arămiul murmur de cules,
Al ramurilor încărcate.
Fructele sunt puse-n panere,
Licoarea lui Bachus la cramă,
Nepretinzând ca mângâiere,
Doar truda umană ca vamă.
Când toată recolta e strânsă,
Suflând din greu se aşează
Pe mantia frunzei întinsă.
Zeiţa cu ploi lăcrimează.
Adoarme târziu învelită
În dune de frunze uscate.
Un an va sta neclintită,
Când iar va aduce de toate.
Acum vine sora-i haină,
Cu fulgi de zăpadă pe faţă,
Cu mirele Crivăţ de mână
Şi flori cristaline de gheaţă.
26 iulie 2010
Regele dac
O, voi zei din vremi antice,
Voi, eroi din vechi istorii!
Cum aţi lăsat a se duce,
Timpuri doldora de glorii?
Decebal, Măritul rege,
Din Panonia la Nistru,
A dorit aceeaşi lege,
De la celţi până la Istru.
Vălureau lin pe ogoare
Mândre lanuri aurii,
Iar pe dealuri şi pripoare:
Stupi, livezi, turme şi vii.
Păstrăvii-n voie-înotau
În ape limpezi de munte.

Sus pe vârf dacii zideau
Cetăţi şi altare sfinte.
Minerii scoteau din munte,
Din străfunduri de pământ
Sare şi metale multe:
De fier, aur şi argint.
Cu astfel de bogăţii,
Regele avea şi gânduri,
Râvnite de seminţii,
Dinspre cele patru vânturi.
Hotărât, îşi urma ţelul.
Aprig, viteaz şi-nţelept,
Duşmanilor de tot felul,
Să le poată ţine piept.
Pe toţi i-a împrăştiat,
Ca praful purtat de vânt.
De dorinţi i-a stâmpărat,
De-a vrea apă şi pământ
Acum însă, vin romanii,
Zeci de legiuni ca spuza
Şi-au ajuns stăpânii lumii
Sus la Sarmisegetuza.
Dacii, cu Regele-n frunte,
De romani încercuiţi,
Luptau pe cărări de munte
Ca si leii ne-mblânziţi.
Aruncau apă fierbinte,
Smoală-ncinsă, bolovani,
Mii de săgeţi otrăvite,
Îndreptate spre duşmani.
Dar romanii parcă-s stânci.
Apăraţi de armuri grele
Suiau muntele pe brânci,
Ori pe scări înspre crenele.
Piereau unii, veneau alţii,
Mulţi precum nisipul mării.
Decebal cu aliaţii
Slăbesc chingile-ncleştării.

Traian Ulpius împăratul,
Trimite noi legiuni,
Să continue asaltul,
Ce dura de două luni.
Dacii, câţi au mai rămas,
Ţinând piept morţii, urgiei,
Aleg ca la mic răgaz,
Să ia calea pribegiei.
Lăsând pradă la romani,
Părăsesc cu toţi cetatea
Palate, aur şi bani,
Alegându-şi libertatea.
Numai Decebal, viteazul,
N-a fugit din capitală.
Demn, făr-ai roşi obrazul,
A ales aici să moară.
Pentru a nu fi luat trofeu
Şi dus pe meleag străin.
A băut ca un erou,
Un pahar plin cu venin.
Traian văzându-l pe Rege,
E silit să-ngenuncheze.
A zis: -Zeul tău, Zamolxe,
Să te binecuvânteze!
De te-aş fi avut alături,
Am fi înfruntat şi vântul
Şi spre patru orizonturi
Cuceream întreg pământul.
10 octombrie 2010

Brăduţul

Mai întâi în glastră firavă mlădiţă,
Precum busuiocul fetelor la joc,
Învârtit la hore în sân şi-n cosiţă,
Peţitori s-aducă şi-n dragoste noroc.
Mai apoi de tata răsădit pe coastă,
Mângâiat de raze, sărutat de ploi,
În pământ ales pe pajiştea-naltă,
Să crească brad mare, cum nu sunt pe la noi.

A crescut brăduţul in trei ani de zile,
Nu-ţi venea a crede că-i adevărat.
Nu mai era altul preţ de zece mile,
Cu ramuri frumoase cât un om de-nalt.
Dar a venit ziua dalbelor zăpezi,
Când bradul din coastă tata l-a tăiat,
L-a adus în casă, ţi-era drag să-l vezi,
Fixat în suport, mândru îmbrăcat.
I s-a pus beteală de multe culori,
Globuleţe, vată fulgii de zăpadă,
Steluţe şi becuri părând a fi sori,
Bucuroşi copiii că puteau să-l vadă.
Cu ochii în lacrimi mă apropii-un pic,
De brăduţul care stă lângă fereastră,
Plin de bunătăţi, dar nu vreau nimic,
Sigur fiind, că mâine va lipsi din coastă.
De Crăciun se spune, c-aşa-i hărăzit,
De ziua Născării Domnului Cristos,
Cu bucate alese, brad împodobit,
În cânt de colinde, să fii bucuros.
Dar ce bucurie să-mi mai dea bineţe?
Când lacrimi amare îmi curgeau şuvoi?
N-am să uit durerea pân-la bătrâneţe,
C-atâţia brăduţi se taie pe la noi.
25 octombrie 2010
Noi doi
Poieniţa presărată
Cu mici flori liliachii,
Ne primeşte şi ne-aşteaptă
Pe covoare străvezii.
Tei, salcâmi şi tot ce-i floare,
Aştern rouri miresmate
În pajiştea-ncântătoare
Feerică-n miez de noapte.
Apare lumina lunii
Albă ca faţa de prunc,
Vestind fericirea lumii
Prin noi în amor adânc.

Chiar şi codrul argintat
Cu cetina-i de tămâie,
Ne priveşte nemişcat,
Cu dulci şoapte ne mângâie.
Noi ne strângem şi mai tare
Ochi în ochi şi gură-n gură.
Iubirea e tot mai mare
Ca a zeilor de pură.
Din ceruri plouă cu stele,
Hoinărind prin galaxii.
Pierduţi, ne-mpletim cu ele
Plutind către zori de zi.
23 octombrie 2010
De ce
De ce, măriţii ăstui neam
Regi şi boieri şi voievozi,
Când toţi din voi ne scoborâm,
Stăm azi la roata unei cozi?
Să ne-nvârtim hipnotizaţi,
Insecte-n jur la felinar.
Tăcuţi, privindu-ne miraţi,
Cum nouă ni se-ntâmplă iar.
Rulează parcă-acelaşi film,
Ce l-am crezut trecut uitat.
Revine în acelaşi ritm,
Al unui patefon stricat.
Greu blestem parcă apasă
Peste noi şi-această ţară
Ca nimic să nu ne iasă
Parcă-i pulbere stelară.
Dacă i-am ales în frunte,
Las proverbul să ne spună
Doldora de-nvăţăminte,
Aşa cap, aşa căciulă.
31 octombrie 2010
Eroul
Ceauşescu ne-a lăsat o ţară,
Pe care-a iubit-o cu suflet curat.

Alegând ca pentru ea să moară,
Ca un erou spre zid el a cântat.
În zi de Crăciun l-au ucis la zid,
Să nu le stea-n cale ca un spin,
În dorinţa oarbă şi planul rigid
De a pune mâna pe-al ţării destin.
Ca ultim ceas ce-l mai avea de trai,
N-a-ngenunchiat în faţă la călăi.
Privirea-i dârză, fără-a zice vai,
I-a-nfricoşat şi pe duşmanii săi.
Aşa s-a stins erou între eroi,
Ce nu s-a mai naşte cât pământul,
Ca matca-mpărătească într-un roi
În lupta sa cu trântorii şi vântul.
Unde sunteţi astăzi toţi acei,
Ce cu-nflăcărare-l proslăveaţi,
În dulci cuvinte, ode, epopei,
Erou, strateg, părinte-l denumeaţi.
V-aţi ascuns în tainice unghere,
Să uneltiţi cu cei mai rău famaţi,
Minţind, furând, aţi strâns bani şi-avere,
Conştienţi că ţara o falimentaţi.
Nu vă mai e frică nici de Dumnezeu,
Răi fără trecut, fără viitor.
Lipsa perspectivei, nevoi, traiul greu,
Va-nălţa la luptă pe blândul popor.
Va fi vai şi-amar de mişei şi hoţi,
Că nu vor scăpa nicăieri în lume.
Fie judecaţi, pedepsiţi cu toţi,
Să piară acest ruşinos renume.
25 ianuarie 2011
Ploaie de vară
Parcă tot pământul fierbe
Sub a soarelui făclie.
Florile-n culori superbe
Strigă setea pe câmpie.
Plopul tremură alene
Fără adieri de vânt,

Peste puii fără pene
Doarme mierla fluierând.
Nici greierii nu mai cântă.
Printre ciulinii uscaţi,
Iepuraşii stau la pândă,
Tremurând înfricoşaţi.
Peste-această lenevie,
Stăpânită de arşiţă,
Se porneşte-un vânticel
Mai întâi ca o mlădiţă.
Bate-apoi ca vijelia,
Norii groşi îl însoţesc,
Plouă soră cu urgia,
Stropii mari se-nvârtejesc.
Fulgere ceru-l brăzdează,
Şerpi de foc se-nalţă-n sus,
Ca o pânză se aşează
Bubuind dinspre apus.
Suluri străvezii de ploaie
Se prăvăl cu repezime.
Înspre vale curg şuvoaie,
Care creşte-n adâncime.
Totul pare a fi o moară,
Huruind hodorogit.
Parcă cerul se coboară
Şi s-aşteme pe pământ.
Vântul bântuie năprasnic
Câmpul, apa la răstoace,
Sălciile gem amarnic,
Îndoite-ncoloncoace.
Dar astă dezlănţuire
Că prin farmec încetează.
Soarele dintr-o sclipire
Cerul iar l-înseninează.
Un fluture mustăcios
Din corola unei flori,
Se întinde somnoros,
Cum făcea adeseori.

Simte parcă o răcoare
Scoate o mustaţ-afară
Şi zice cu-nfrigurare
— Aşa e ploaia de vară
1 noiembrie 2011
Vis rebel
De ce te-oi fi lăsat să pleci?
Când mă-mbătai cu chipii-ţi dulce
Şi prin poieni n-ai să mai treci,
Înspre izvor când mă voi duce.
Păreai divină plăsmuire,
O-mbălsămată adiere,
Ce plouă-n inimi şovăire,
În suflet dor şi mângâiere.
Norocul, sau destinul crud,
Ori numai pura întâmplare,
Vor face glasul să-ţi aud
Şi pasul neted pe cărare.
Poate că doar un vis rebel
Mă împresoară în dorinţă
Şi-mi umple sufletul de zel
Dezamăgit de neputinţă.
Să te ţin iar la pieptu-mi strâns
În ochii tăi să mă-oglindesc
Cu glasul sugrumat de plâns
Să spun ce mult te mai iubesc
1 septembrie 2011
Zvon
Zvon că ai zicând că n-ai,
Parfum florilor să dai,
Clepsidrând nisipu-n plai,
Sub brizbiz de mucegai.
Zvonuri care va să vie
Fulgerate-n herghelie,
Roind aburi de beţie
În luceferii din vie.
Haine noi, aproape rupte,
Zdrenţuind vârfuri de munte,

Peste ape ne-ncepute
Ce şoptesc neauzite.
Zvonul razelor de soare
În vârtejuri de ninsoare,
Vântul răsuflând pe o nare
Ca alint şi dezmierdare.
Să te duci în pas viind,
Ştergând slovele scriind,
Praf de brumă fâlfâind,
Pierind iarna înviind.
19 octombrie 2011
Floare de cais
Te văd sub cerul plin de stele,
Păşind prin flori înmiresmate,
Pe lângă ape-n vălurele
Ca zânele din vremi uitate.
La ziuă pari mândră crăiasă,
Înaurată în lumină.
Cât îmi doresc să-mi fii mireasă,
Să-mi dai sărutul ş-a ta mânâ.
Abia atunci voi crede-n zei,
În magi, ursită şi-n descântec,
Când naltul cer din ochii tăi
Mă va cuprinde ca un cântec.
Să te dezmierd la piept cu dor
Într-al iubirii paradis,
Ca raza mângâind în zbor
O dalbă floare de cais.
11 ianuarie 2012
Dor adânc
Tu nu ştii ce-i aşteptarea,
Fiindcă n-ai fost hărăzită,
Să te lase şi să plece
Fiinţa ta cea mai iubită.
N-ai avut un dor în suflet,
Nici durerea cui n-o spune,
De-ai lăsat totul în urmă
Ş-ai plecat în neagra lume.

Comparatu-le-am pe toate
Depărtarea, cu urgia,
Secundele păreau ore,
Nopţile cât veşnicia.
După ce am trecut prin toate
Şi prin alte şi mai şi,
Mă-ndoiesc că arcul vremii
Mă va ţine-n veci aci.
Voi fi pană, voi fi nor,
Sau vultur în largul zării,
Voi aprinde câte o stea
Cu sclipiri din valul mării.
Voi da glas celor ce cântă
Pe coarde zumzetul lin,
Poeţilor muze alese,
Să-ncânte auzul fin.
Până-atunci, durerea crudă
Din suflet a luat sfârşit,
Azi, când mult iubita zână
Lângă mine a revenit.
Mă cuprinde după gât,
Eu la pieptul meu o strâng,
Cu dorinţă şi durere
Şi de fericire plâng

Stele

Noaptea curge printre stele
Reci sclipiri îndepărtate,
Broderii de floricele,
Ca de-o mână aranjate.
Le-a aşezat într-o formă,
După legi şi amănunte,
Toate cuprinse-ntr-o noimă,
Doar de mintea sa ştiute,
Cine l-o fi îndemnat?
Ce motiv avea, mânia?
De se-nvârt neîncetat?
Le-o fi tată veşnicia?
Veşnicia şi neantul

Fără sfârşit şi-nceput,
Plăsmuit-au tot înaltul,
Omului necunoscut.
A şti e o mângâiere.
Dar ne ducem, suntem mici.
Stelele cu a lor mistere,
Vor rămâne-n veci aici.
Cu plăpânda lor lucire,
Vor naşte poveşti de-amor.
S-or iubi în fericire
Inimi zdrobite de dor.
21 octombrie 2012

Păreri de rău

Întors în vechiul meu sătuţ,
Acolo unde des veneam,
Când părinţi, bunici şi frate,
Cu drag pe toţi îi revedeam.
La pieptu-mi îi strângeam cu dor,
Că n-aveam alţii mai iubiţi.
Cu bucate şi vin dulce,
Eram atât de fericiţi.
Zăboveam la masa-ntinsă,
Sub dudul umbros din curte,
Cu poveşti de timp şi viaţă
Şi-a lor taine neştiute.
Dar ce folos am fi avut,
Să fi putut a le-nţelege,
Când norocul, timpul, viaţa,
Vin şi trec dup-a lor lege.
Tainele astea făcură,
Să plece ce aveam mai drag.
Numai fratele m-aşteaptă
În al casei noastre prag.
Curtea-i tristă, plină masa,
Copiii ni-s duşi în lume,
Bucuria şi tristeţea,
Cui să poţi a le mai spune?
Suporta-vom toate cele.

Tot ce-i scris la amândoi.
Până ce timpul cu pana,
Ne va şterge şi pe noi.
Copiii vor face-o vilă,
Sau vor vinde totul grabnic.
Fie, numai să nu taie,
Dudul rămuros şi falnic
Că I-a răsădit în curte,
Aducându-l din dumbravă,
Tatăl meu, un om de frunte,
Ce lumea-i zicea Ispravă
Va aminti un mileniu,
Poate două, cine ştie?
De tot neamul lui Ispravă
Şi de-această poezie
6 noiembrie 2010
Moşul
A venit iarna geroasă
Cu zăpadă-n car de zestre.
Vântul chiuie zănatec
Pe la uşi, pe la ferestre.
În casă e cald şi bine.
Stau lângă soba fierbinte,
Ascultând trosnet de lemne
În flacără mistuite.
Copiii dorm de cu seară
Duşi în vise minunate.
Cu Moşul ce-aduce daruri
În ghetuţele curate.
Către ziuă, ca o umbră,
Pribeagul Moş a sosit.
Lăsând daruri în ghetuţe,
A plecat cum a venit
Câtă bucurie-n suflet,
Vor avea când vor privi,
Ce luciri de fericire
În ochi candizi de copii!
5 decembrie 2010

CUPRINS

Viaţa / 3
Ai intrat in viaţa / 5
Pierit de dor /7
Vestitul Zburător /9
Iarna în pădure /21
Prunul /25
Primăvara /26
Ceapa /27
Cât te-am iubit /31
Întrebare /33
Vodă Vlad /36
Căţelul şi pisica /41
Femeia /43
Extaz /45
Truditorul /46
Odor /47
Vulpoiul /54
Boul/56
Iubire /57
Toamna /59
Regele dac /61
Brăduţul Z65
Noi doi /67
De ce/69
Eroul/70
Ploaie de varâ/72
Vis rebel/75
Zvon/76
Floare de cais/77
Dor adânc/78
Stele/80
Păreri de rău/82
Moşul 784

Editura Karuna
Telefoane: 0760/ 607889
0744/526707
Tel.Fax: 0364/133009

E-mail: editurakarunaclujæyahoo.com